

срѣдства за напръдѣкъ-тъ на евангелско-то дѣло, толкозь повече Богъ ся застѣпва за него. Меланктонъ ся боялъ да не бы единъ съѣзъ между евангелскы-тѣ князове да ускори онѣзи сѣщѣ борбѣ, който тѣ ся стараяли да прѣдварятъ. Князове-тѣ, обаче, не могли да ся убѣдятъ; и тѣ изложили цѣль-тѣ на съѣзъ-тѣ си въ слѣдующы-тѣ достопамятны думы:—

“Всемогуцій Богъ”, казали князове-тѣ, “отъ неисказаннѣ-тѣ Си милость, като е поднеслъ пакъ на челоуѣцы-тѣ свято-то Си и вѣчно слово—пищѣ-тѣ на души-тѣ ни, и най-скѣпоцѣнно-то ни съкровище на земѣ-тѣ, и като сѣ ся положили голѣмы усилия отъ духовенство-то и привѣрженницы-тѣ му за да го прѣмахнѣтъ и искоренятъ,— ный, быдейкы напълно увѣрени че Онзи, Който го е пратилъ за да прослави име-то Му на земѣ-тѣ, ще съумѣе какъ да го поддържа, дадохмы си честнѣ думѣ че ще упазимъ това благословено слово за народъ-тѣ си, и ще употрѣбимъ за тѣзи цѣль имотъ-тѣ си, животъ-тѣ си, приходи-тѣ на дѣржавы-тѣ си, орѣжия-та на подданницы-тѣ си, и всичко що имамы, като ся повѣряваме не на войскы-тѣ си, но само на всесилнѣ-тѣ десницѣ на Господа, на Когото ный желаемъ да бждемъ просто раби.”